

opusdei.org

Sobota po 4. velkonočnej nedeli

Rozjímania na sobotu po 4.
velkonočnej nedeli.

Navrhované témy: objaviť Boha
Otca v Ježišovi; obnoviť náš
zmysel pre Božie synovstvo;
modliť sa ako deti.

02.05.2026

APOŠTOLI POČAS celého Pánovho
verejného života čoraz jasnejšie
objavovali Ježišov osobitný vzťah s
Otcou. Hovoril o ňom s nápadnou
dôvernosťou, a to takým spôsobom,
že izraelskí vodcovia boli pohoršení.

Povzbudzoval obyvateľov mesta, aby dôverovali jeho otcovskej starostlivosti, ktorá je ešte jemnejšia ako starostlivosť o poľné rastliny alebo nebeské vtáky. Dokonca videli, ako Ježiš energicky koná na obranu posvätnosti chrámu, pretože to bol dom jeho Otca. Pri Poslednej večeri Ježiš opäť hovorí o Otcovi svojim apoštolom. Práve v tej chvíli sa konečne jeden z nich, Filip, odváži vysloviť prosbu, ktorá možno ležala na srdci aj ostatným: „Pane, ukáž nám Otca a to nám postačí“ (Jn 14, 8).

Apoštoli sa od Ježiša naučili, že Boh má otcovskú tvár. Modlitba Izraela sa tak stala ešte silnejšou: „Nech sa nad nami Boh zmiluje a nech nás požehná, nech nad nami zažiari jeho tvár“ (Ž 67, 2). Preto Filip chápe, že k plnému životu stačí vidieť Otcovu tvár: objaviť ten pohľad náklonnosti, ktorý nás potvrdzuje a napĺňa istotou. Všetko ostatné je dôsledkom tohto stretnutia. Ježišova odpoveď

musela apoštolov prekvapiť: „Kto vidí mňa, vidí Otca“ (Jn 14, 9). Táto odpoveď však v skutočnosti vysvetľuje celé Kristovo správanie: jeho nežnosť voči slabým, silu, ktorú prejavoval v ťažkých chvíľach, trpezlivosť pri napomínaní a formovaní učeníkov... Každé gesto a každé slovo bolo prejavom Otcovej lásky. Preto Katechizmus Cirkvi zdôrazňuje, že „celý Kristov život je zjavením Otca“^[1].

Kontemplácia tohto tajomstva nás pohýna k tomu, aby sme Filipovo presvedčenie urobili svojim vlastným. Na to, aby bol náš život plný, stačí, aby sme objavili Otcovu tvár, teda stačí, aby sme vedeli, že sme vždy a za každých okolností Božími deťmi. Možno môžeme v našej modlitbe prosiť Ježiša: Ukáž nám Otca! Pomôž mi objaviť jeho prítomnosť v mojom živote! Nech si uvedomujem, že jeho tvár na mňa

neustále hľadá s nekonečnou
láskavosťou!

VZŤAH KRISTA s jeho Otcom v Nebi nezostáva zatvorený v intimite, ale prelieva sa navonok: „Otec, ktorý ostáva vo mne, koná svoje skutky“ (Jn 14, 10). Ježiš vykonával svoje poslanie v dokonalom spojení s tým, ktorý ho poslal na svet. Jeho skutky sú zároveň skutkami Otca. A toto spojenie sa istým spôsobom rozširuje aj na nás, ktorí nasledujeme Krista: „Veru, veru, hovorím vám: Aj ten, kto verí vo mňa, bude konať skutky, aké ja konám, ba bude konať ešte väčšie, lebo ja idem k Otcovi“ (Jn 14, 12).

Skutky kresťana sú skutkami Božieho dieťaťa. Keď sa konajú s vedomím tohto vzťahu, stávajú sa výrazom jeho obdivuhodnej bezpodmienečnej

lásky. Boh prejavuje silu svojej otcovskej lásky v našom normálnom, bežnom živote. Aké užitočné je preto pre nás obnoviť tento zmysel pre Božie synovstvo, aby sme mohli čeliť každodenným výzvam s nadšením a odvahou. Svätý Josemaría radil:

„Nazývaj ho otcom mnohokrát za deň a povedz mu — sám, vo svojom srdci — že ho máš rád, že ho miluješ, že sa cítiš hrdý a silný, pretože si jeho synom“^[2]. Táto jednoduchá a základná pravda – že sme Božími deťmi – naplňa našu každodennú prácu svetlom: „Vedie nás k tomu, aby sme sa modlili s dôverou Božích detí, aby sme sa pohybovali životom s ľahkosťou Božích detí, aby sme uvažovali a rozhodovali sa so slobodou Božích detí, aby sme čelili bolesti a utrpeniu s pokojom Božích detí, aby sme si vážili krásne veci tak, ako to robí Božie dieťa“^[3]. Hodnota toho, čo robíme, sa nemeria úspechom, výsledkami, obrazom, ktorý dávame navonok, ale spočíva v

nás, v našej dôstojnosti milovaných detí.

Objavujeme tiež, že sa o túto dôstojnosť milovaných Božích detí delíme s ľuďmi okolo nás. To mení náš pohľad na druhých. „Správajme sa teda ako Božie deti k Božím deťom“^[4]. Chápeme, že aj ich skutky majú najvyššiu hodnotu, pretože nesú odtlačok niekoho, kto má osobitný vzťah s Otcom. Zvyšuje to našu úctu k ľuďom okolo nás: vážime si prínos našich spolupracovníkov alebo akúkoľvek službu, ktorú nám iní preukazujú.

.....

EVANJELIUM dnešnej svätej Omše končí povzbudivým prísľubom: „A urobím všetko, o čo budete prosiť v mojom mene, aby bol Otec oslávený v Synovi“ (Jn 14, 13). Ježiš hovorí apoštolom – a hovorí to aj nám –, že

modlitba má veľkú moc. Musíme sa však vedieť modliť v jeho mene, to znamená, že sa musíme modliť tak, že sa stotožníme s cítením Syna. Pán chce, aby naša modlitba mala vždy synovský tón: syn, ktorý sa rozpráva so svojim otcom. Keď Ježiš učil svojich učeníkov, ako majú oslovovať Boha, začínal slovami „Otče náš“. Túto nádhernú modlitbu začíname tým, že v sebe prebudíme vedomie, že sme Božie deti. A až potom sa odvážime prosiť o toľko vecí: aby bol Boh oslávený, aby sa stala jeho vôľa, aby sme mali chlieb náš každodenný, aby sme sa od neho neodvrátili... Ale vždy s týmto predpokladom: sme deti, ktoré sa obracajú k svojmu Otcovi. „Máte dobrého Otca,“ povedala svätá Terézia, „ktorý vám dáva dobrého Ježiša. Nepoznáme tu žiadneho iného otca, s ktorým by sme sa takto mohli stýkať“^[5].

Modliť sa v Ježišovom mene znamená, že sa postupne učíme

prosiť o to, o čo prosí dobrý syn. Naša synovská modlitba istým spôsobom presahuje naše očakávania. Preto svätý Pavol hovorí, že „Duch prichádza na pomoc našej slabosti, lebo nevieme ani to, za čo sa máme modliť, ako treba; a sám Duch sa prihovára za nás nevysloviteľnými vzdychmi“ (Rim 8, 26). V tomto zmysle poukázala aj svätá Terézia, keď komentovala modlitbu Otče náš: „Nech je myšlienka akokoľvek bláznivá, medzi takým Synom a takým Otcom musí byť Duch Svätý, ktorý očaruje vašu vôľu a pripúta ju k sebe takou veľkou láskou“^[6]. Je dobré, keď Otca Boha o niečo prosíme, aby sme mu povedali, že v hĺbke duše chceme predovšetkým to, čo Duch Svätý vie, že je najlepšie a čo možno ani nie sme schopní vytušiť. Môžeme si byť istí, že to, čo prichádza z jeho ruky, je lepšie, ako sme očakávali. Pre nás to stačí. A tak znovu hovoríme s apoštolom

Filipom: „Pane, ukáž nám Otca a to nám postačí“ (Jn 14, 8).

[1] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 516.

[2] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 150.

[3] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*, 28-X-2020, bod 3.

[4] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 36.

[5] Svätá Tereza, *Camino de perfección*, kapitola 24, bod 6.

[6] *Ibid.*, bod 7.

sk-sk/article/sobota-po-4-velkonocnej-
nedeli/ (12.04.2026)